

Линда ФРАНСИС ЛИЙ

Стъклената кухня

История за любов, горчива като
черен шоколад

Анотроф

Linda Francis Lee
The Glass Kitchen

Copyright © 2014 by Linda Francis Lee

Линда Франсис Ли
СТЪКЛЕНАТА КУХНЯ

© Ани Младенова, превод, 2016

© Вихра Стоева, дизайн на корицата, 2016

© *Апостроф* – запазена марка
на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД, 2016

ISBN 978-954-2962-41-0

Линда Франсис Лий

Стъклената кухня

Превод от английски
Ани Младенова

Апостроф

София, 2016

ПЪРВО

Предястие
.....

Чери домати,

пълнени

с лютти чушки,

сирене и бекон

В деня, когато сестра ѝ изчезна, Порша Къткарт се събуди с мисълта за боровинки и праскови.

Вкусът на плодовете изпълваше устата ѝ – те бяха толкова сладки, толкова истински, сякаш ги бе хапвала в съня си. С дълга прозявка тя се изтърколи от леглото. Извади любимите си пухкави чехли и халата на пораснало момиче и се повлече към миниатюрната кухня на уголемената каравана в покрайнините на Уилоу Крийк, Тексас. Без да мисли какво прави, измъкна боровинките от хладилника и прасковите от кошницата с плодове.

Макар и едва седемгодишна, добре знаеше, че майка ѝ ще изпадне в истерия, ако използва нож или се доближи до котлоните. Вместо това Порша разкъса прасковите на две, улавяйки с език сладкия лепкав сок, който се стичаше по пръстите ѝ. Намери парче бял кекс, увито в домакинско фолио, и изсипа плодовете отгоре.

Точно оглеждаше доволно произведението си, когато родителите ѝ нахлуха в караваната, като ябълки, изсипани от чувал – стреснати и объркани. След тях се появи и най-голямата сестра на Порша – Корделия.

– Оливия я няма – заяви Корделия с гразнещата арогантност на тринайсетгодишно дете, което е убедено, че е наясно с решенията на всички проблеми. – Изчезнала е – поясни тя, щраквайки с пръсти. – Просто ей така.

Порша свъси вежди, а русите булки танцуваха като облаче от разбито масло около лицето ѝ. Оливия постоянно

правеше бели, но обикновено това се случваше пред очите на всички.

– Никой не изчезва просто ей така, Корди. Преувеличаваш.

Майка ѝ сякаш не чуваше. Беше вперила поглед в плодовете и кекса.

– Не ми се карай – изтърси Порша. – Не съм използвала нож.

Майка ѝ клекна на колене пред Порша.

– Праскови и боровинки. Любимите плодове на Оливия. Защо направи това?

Порша премигна, избутвайки една кърпичка от челото си.

– Не знам. Събудих се с мисълта за тях.

За части от секундата майка ѝ изглеждаше като ударена от гръм. После стисна устни.

– Ърл – каза тя, обръщайки се към таткото, – Оливия е при далечното конско пасище, там, където е дървото с прасковите и ливадата с боровинките.

Погледите на родителите ѝ се срещнаха, преди да ги насочат отново към Порша. После майка ѝ се изправи и изтича татко им навън. Въпреки че ужасът беше отминал, лицето ѝ още бе напрегнато, а очите – потъмнели.

Двайсет минути по-късно изчезналата единайсетгодишна Оливия изкачи, подскачайки, трите метални стъпала на караваната. Тамко я побутваше пред себе си, устните ѝ бяха посинени от боровинки, роклята ѝ бе окапана с прасковен сок, а в косите ѝ имаше оплетени цветя.

Това беше първият път, когато храната гаде на Порша отговор, преди въпросът да е зададен.

Едва час след като намериха Оливия, Порша и майка ѝ се носеха в стария семеен пикап по черните забутани пътища на Тексас към ресторанта на баба ѝ – място, което се предаваше от поколение на поколение в семейството. „Стъклената кухня“. Порша обожаваше гледката на белите шперплатени сте-

ни, зеления тенекуен покрив, огромните „прозяващи се“ прозорци и капациите с оплетена в тях лилава глициния – всичко това ѝ навяваше мисли за кукленски къщички и романтични селски колибки.

Нетърпелива да види баба си, Порша изскочи от стария пикап и последва майка си през входа. Ароматът на разтопена кафява захар и канела ѝ напомни, че „Стъклената кухня“ не е място за игра на кукли. Ресторантът беше истински, в него хората идваха от километри, за да се нахранят и да побърбят с бабата на Порша.

Порша се усмихваше на всички редовни клиенти, но майка ѝ сякаш не забелязваше никого, което беше странно, защото мама винаги държеше на възпитаното поведение сред хора. Днес обаче се отправи директно към баба, която седеше на обичайната си маса встрани. Тя обикновено не помръдваше от там – наблюдаваше какво се случва, даваше съвети на воля и препоръчваше ястия на всеки, който я попиташе. А всички питаха. Порша бегло си спомняше времето, когато баба ѝ готвеше храната в ресторанта, но сега тази задача беше прехвърлена на други – наемни служители, които оставаха скрити зад въртящите се врати.

– Тя притежава дарбата – каза мама без увъртане.

Баба се облегна на стола си. Слънцето, нахлуващо през прозореца, си играеше на отблясъци в дългата ѝ сива коса, събрана в най-обикновена плетка.

– Знаех си.

Порша не разбираше какво се случва и се изненада, когато баба се обърна към нея и ѝ кимна да се приближи.

– Ти имаш специална дарба, Порша. Притежаваш *познание*, точно като мен и предишните поколения от нашия род. Сега моята задача е да те науча как да го изпълняваш.

Мама затвори очи и покри лицето си с длани. Въпреки че

забеляза безпокойството ѝ, Порша бе развълнувана от цялата тази работа с *познанието*.

Изведнџж се почувства специална, избрана и с всеки изминал ден усещането, че това, което прави, е изпълнено със смисъл, нарастваше. Ставаше все по-смела и създаваше от храната произведения, които изправяха сестрите ѝ на нокти. Корделия и Оливия изобщо не се радваха чак толкова на специалната гарба, която се предполагаше, че Порша притежава.

Но четири месеца по-късно плътният тексаски въздух сякаш спря да се движи, когато бащата на момичетата беше застрелян при ловна злополука. След още четири месеца почина и майка им. Според официалния медицински доклад, причината за смъртта беше остра сърдечна аритмия, но всички в градчето казваха, че тя е умряла от разбито сърце. Шокирани и притихнали, Порша и сестрите ѝ се преместиха при баба им над ресторанта. Корделия намери утеха в книгите, а Оливия – в цветята. Порша намери утеха, когато баба ѝ започна да я въвежда по-сериозно в кухнята. Само че, колкото и странно да беше, баба ѝ изобщо не споменаваше за *познанието* и не ѝ преподаваше нищо, свързано с него. По-скоро я учеше на основните техники на готвене и печене. Но и това беше достатъчно. Знаеше се, че „Стъклената кухня“ лекува хората с ястията, приготвени с отношение, и красивите сладкарски изделия. Така тя излекува и Порша. Постепенно, подобно на захарта, кипната на бавен огън, Порша започна да излиза от настръхналото си състояние и да намира своето място между изписуваните дървени маси и очуканите прибори – нещо, което така и не се случи с Корделия и Оливия.

И тогава промяната настъпи наистина. Беше нещо подобно на съня с прасковите и боровинките, но по-истинско и се случваше по-често.

Дори без обещаните уроци на баба си, Порша започна да вижда да храна и да усеща вкуса ѝ, макар и да не се хранеше в дадения

момент. Образите се появяваха интуитивно и автоматично, без да се замисля. Тя установи, че знае неща, на които не е била научена. Плътният тъмен шоколад можеше да успокои някой, който крие тревогата си. Червените люти чушки, в съчетание с яйца, рано сутрин облекчаваха симптомите на разболяващия се от тежка треска. Изведнџ нейният свят придоби смисъл, сякаш беше намерила някакъв таен ключ и той бе осветил мисията ѝ в живота ясно и сияйно, като току-що запалените лампички на коледна елха.

През първата учебна година без родителите ѝ, както и по-нататък, Порша прекарваше дните си в учене, а вечерите и уикендите – в кухнята. За лятото Порша и сестрите ѝ отиваха в Ню Йорк, при сестрата на баба им. Леля Иви се беше преместила в големия град четиресет години по-рано, копнеейки да избяга от рутинния живот, който я задушаваше. В Ню Йорк Иви станала актриса на Бродуей и натрупала достатъчно популярност, за да си купи къща в горната част на Уестсайд.

– Този дом ще е ваш един ден – казваше Иви на момичетата.

И трите сестри обожаваха старата градска къща, която се издигаше над тротоара като сватбена торта с пет блата, декорирана с перфектната фонданова глазура. Корделия и Оливия си бяха обещали взаимно, че при първия възможен случай ще се пренесат в Ню Йорк завинаги. А Порша изобщо не вярваше, че ще го направят.

Само че десет години след смъртта на родителите им и малко преди да са изминали три години от сватбата на Корделия, Порша се събуди една сутрин с мисълта, че трябва да направи сватбена торта с пет блата и перфектната фонданова глазура. Когато задачата беше изпълнена, Порша се отдръпна назад със свито сърце, защото знаеше, че Корделия скоро ще напусне Тексас. Никой не се изненада, когато Оливия я последва в Ню Йорк шест месеца по-късно.

Порша тъгуваше за сестрите си, но дните ѝ бяха запълнени. Тя стана основната готвачка в „Стъклената кухня“, докато баба ѝ седеше в салона на ресторанта и с охота даваше съвети и препоръки за ястия. А уроците за *познанието* така и не идваха.

Един ден Порша забърка някаква странна смесица от сладки картофи и аспержи – две съставки, които изобщо не си подходиха. Но явно имаше нещо в начина, по който ги бе приготвила, защото хората не спираха да си поръчват още и още. Точно когато слагаше в чинията последната порция, в ресторанта влезе младият адвокат и бъдещ сенатор от щата Тексас Робърт Балу... и целият ѝ свят се промени. Въпреки че бе роден и отгледан в Уилоу Крийк, той беше чужд на Порша, сякаш току-що бе пристигнал от Гърция. Робърт беше от другата страна на града, една вселена, където се организираха балове за дебютантки и жените носеха наследствените си перли. С пясъчнорусата си коса и засмените сини очи той я очарова, а после я и затрогна с решимостта си да служи отгадено на хората. И на нея.

Скоро започна да я взима със себе си, докато обикаляше окръга за политически събития. Хората от целия район харесваха Порша и казваха, че тя придава доза реализъм на красивото момче. Но нея я вълнуваше само едно – любовта ѝ към Робърт.

В деня, когато той ѝ предложи да се оженият, тя се хвърли в обятията му, без изобщо да се замисли. „Да, да, да!“ – повтаряше тя, докато той се смееше и танцуваше с нея из стаята. За всеобща изненада неговите богати родители одобриха брака. Баба ѝ беше тази, която възрази.

– Тези хора ще те наранят – каза тя намръщено. – Ти не си част от техния свят и никога няма да бъдеш.

Но с всеки изминал ден светът на Робърт все повече поглъщаше Порша Къткарт, момичето, отраснало в каравана – макар и на елегантните хора да им беше леко неудобно да говорят за „Стъклената кухня“ и легендарната ѝ баба.

С приближаването на сватбата настъпни още една промяна, постепенна и отначало незабележима – като стръкчетата мащерка, пробиващи пръстта на прага на пролетта. Робърт започна да забелязва, че Порша знае разни неща. Отначало ги приемаше на шега. Но после настръхваше всеки път, когато тя бе наясно, че трябва да изпече или сготви нещо – като например любимите лимонени сладки на майка му точно преди тя да покани Порша на чай. Или пък лазаня с риба тон в тавичка от фолио, идеалното ястие, което можеш да замразиш и да гадеш на някого в нужда – малко преди да стане ясно, че жената на съседа е починала.

Една сутрин Порша се събуди с мисълта, че трябва да направи дълги и плътни нишки от разтеглен карамел, които да сплете на тънко въже. Робърт влезе в кухнята и буквално се вцепени, когато видя сладките плутки, опънати на кухненския плот, заедно с всички останали продукти, за които тя знаеше, че ще са ѝ необходими днес.

– Това не е в реда на нещата – каза той тихо.

Порша примигна объркано.

– Какво свръхестествено има в битата сметана, домакинското фолио и разтегления карамел?

Стори ѝ се, че Робърт се изчервява и сякаш му е неудобно.

– Порша, мила моя, нормалните жени не могат да четат мислите на другите хора.

– Баба ми може – каза Порша, а ръцете ѝ продължаваха да се движат и да осукват карамела, преди да се е втвърдил.

– О, тогава нямам какво повече да добавя. Ако някой е ненормален, това със сигурност е баба ти.

Ръцете ѝ притихнаха.

– Робърт, баба ми е съвсем нормална. Аз също.

Той примигна, а после изтърси:

– Искаш да ми кажеш, че след като днес имах сексуални фан-

тази, а ти си приготвила точно нещата, за които фантазирах, то това е нормално?

В момента, в който изрече думите, очите му се разшириха. Порша също беше шокирана, но след миг избухна в смях:

– Фантазирал си си за мен? За мен, възета от карамел и бита сметана?

Смехът ѝ премина в съблазнителна усмивка. Тя избърса ръце и отиде бавно до него. За части от секундата добрият християнски политик се поддаде на изкушението, но после хвана дланите ѝ, потупа ги окуражително и ги постави на сърцето си.

– Искам да се ожения за теб, Порша. Но трябва да станеш като другите жени. Трябва... да не... да не печеш пайове малко преди в църквата да обявят, че ще има разпродажба на сладкиши. Трябва да си *нормална*. Можеш ли да направиш това за мен?

Порша беше зашеметена и не знаеше какво да каже.

Робърт я целуна по челото и отказа да говорят повече за това. Тя знаеше, че за него въпросът е еднозначен.

Тъй като беше понеделник, „Стъклената кухня“ не работеше. След като Робърт си тръгна, Порша отиде да потърси баба си, защото отчаяно имаше нужда да поговори с някого. Напоследък баба ѝ не се чувстваше добре. Леля Иви бе починала преди месец, оставяйки къщата на момичетата. Те тъгуваха, но баба им беше направо съсипана – сякаш част от нея бе умряла заедно със сестра ѝ.

Порша влезе в кухнята и разбра, че баба ѝ не е там. В същия миг поредният пристъп на *познанието* рязко я притегли, сякаш бе хваната с колан за кръста. С разтуптяно сърце тя започна да приготвя храната, която я бе блъснала толкова силно. Прочутите ѝ чери домати, пълнени с люти чушки, сирене и бекон, заедно с накъсано свинско, салатата от настъргана цикория и картофени палачинки с домашен кетчуп. Готвеше и не можеше да се спре, макар и да се изненада, когато осъзна, че трябва да подреди масата за един.

Баба ѝ явно беше излязла, без да ѝ каже, и щеше да отсъства целия ден. Но десет минути след като Порша седна да се храни, баба ѝ влезе в кухнята откъм задния паркинг. Виждайки храната и масата за един, тя се олюля лекичко и трябваше да се опрے на кухненския плот.

Порша скочи, за да вземе още една чиния и прибори.

– Няма нужда – каза баба ѝ, оставяйки чантата си, и излезе от кухнята.

Порша се спусна след нея, но на вратата на своята стая баба ѝ се обърна към нея и притисна сухата си ръка в бузата на Порша.

– Време е. Трябваше да се досетя, че ще достигнеш до *познанието*, независимо дали те уча, или не.

– За какво говориш?

Тогава баба ѝ се усмихна примирено. Но не отговори. Вместо това затвори вратата на стаята.

Порша се върна в кухнята и започна да я обикаля ядосана, че не знае какво е значението на приготвената от нея храна. Обзе я странно чувство на ужас. Реши, че ако баба ѝ иска да отиде някъде, не бива да ѝ позволява да взима колата. Не трябва да я пуска близо до печката и ножовете. Щеше да я пази от всичко, каквото и да беше онова, което предричаше масата, подредена за един.

Беше горещо лято, болезнено синьото следобедно небе изгаряше от жегата и влага. Баба ѝ се върна в кухнята чак към четири часа. Порша скочи и се спусна към нея.

– Какво става?

– Време е да поемеш „Стъклената кухня“ завинаги.

– Какво? Не! – Порша не се отказваше, трябваше да разбере какъв е проблемът и да го реши. Но баба ѝ я заобиколи и се отпрати към задната врата на ресторанта.

– Къде отиваш?

Баба ѝ не взе със себе си ключовете и чантата. Порша нямаше как да я спре.

– Бабо, не можеш да си тръгнеш.

Баба ѝ не я слушаше. Тя излезе навън, а Порша я следваше по петите умолително:

– Бабо, къде отиваш?

Неочаквано баба ѝ спря под внезапно надвисналите буреносни облаци и протегна ръце нагоре. Мълнията се стрелна, сякаш спусната от Божията ръка, и за части от секундата достигна и удари възрастната жена. Шокът и електрическите импулси покосиха Порша, поваляйки я на земята като парцалена кукла, захвърлена в калта от ядосано дете.

После всичко беше като на филмова лента – хората, спускащи се към тях, линейката, нахлуваща в двора. Единственото реално нещо беше осезаемото усещане за вина. Порша знаеше, че тя е виновна. Само ако не бе приготвила храната. Само ако не бе подредила масата за един, а за двама. Само ако не бе позволила на баба си да излезе навън. Само ако не се бе докосвала до *познанието*.

Но „само ако“ не променяше нищо, колкото и да го повтаряше. Баба ѝ я нямаше, и то заради храната, която Порша беше приготвила, без да разбира значението ѝ. Изправена на паркинга, със „Стъклената кухня“ зад гърба си, Порша си обеща, че повече няма да готви.

Един месец по-късно тя се омъжи за Робърт и положи усилия да се изгради като перфектната съпруга на тексаски политик, изтривайки собствената си самоличност и превръщайки се в безплътна фасада от любезни усмивки и безобидни разговори. Затръшна капака на *познанието*.

И стана нормална.

Линда Франсис Лий
СТЪКЛЕНАТА КУХНЯ

Превод *Ани Младенова*
Редактор *Христина Мираз*
Дизайн на корицата *Вихра Стоева*
Коректор *Снежана Бошнакова*
Предпечат *Лиляна Карагьозова*

Американска. Първо издание
Формат 16/60×90. Печатни коли 27

ISBN 978-954-2962-41-0

Апостроф

Запазена марка
на „Апото комуникайшънс енд пбблишинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ №20
тел.: 02/943 87 16
e-mail: books@apostrof.bg

Книгите на „Апостроф“ може да закупите с отстъпка
от www.bookstore.enthusiast.bg

Печат АЛИАНС ПРИНТ

Линда ФРАНСИС ЛИЙ

Стъклената кухня

Порша Къткарт никога не е изпитвала желание да напуска родното си място. Тя просто мечтае да управлява „Стъклената кухня“ – ресторант, построен от баба ѝ още преди десетилетия. Но след поредица от горчиви разочарования и загубата на наследството си, Порша е решена да започне нов живот със сестрите си в Манхатън.

Когато се нанася в една стара градска къща в горната част на Уестсайд, тя се запознава с 12-годишната Ариел и нейния наскоро овдовял баща, Гейбриъл – мъж, който трябва да се справи с трудната задача да отгледа двете си дъщери сам. Скоро едно обещание, което е дала на сестрите си, принуждава Порша да се завърне в света на вълшебната храна и силните емоции, където ѝ се налага да се изправи срещу всичко, от което е бягала. Нищо не е такова, каквото изглежда на повърхността – наяве излизат стари тайни и съперничества, а обещанието за нова любов се надига като шоколад, кипнат на тих огън със сметана.

Цена 14,99 лв.

